

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Juleferierne (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 167. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388150080/facsimile.pdf> (tilgået 06. maj 2021)

Anvendt udgave: Noveller

Her lagde Oldingen sig igjen tilbage, og foldede Hænderne over sit Bryst.

Denne sørgelige Historie gjorde saa dybt et Indtryk paa mit Sind, at min Indbildningskraft lod mig ingen Ro, men førte mig fra een Jammerscene til den Anden, fra Enkemandens tomme Bolig til Liigestuen i Kiel, til den ulykkelige Kvinde paa det synkende Vrag, hvorledes hun fortvivlet knuger Børnet i sit Favn, og raaber til Himlen om Frelse, indtil Bølgen kvæler hendes Stemme og lukker sig over Begge – jeg blev tilsidst saa benøuet, at jeg gjerne kunde rejst mig af Sengen, for at vorde denne rædsomme Forestilling kvit. Jeg satte mig virkelig overende, og saae over til den ynkværdige Mand – han sov! »Gud være lovet!» sukkede jeg med lettere Hjerter, »som sijnker os Lindring og Lise for endogsaa de tungeste Sorger. Han lader den læggende Tid hengiude over dem Alle; den jevner, udletter og dækker over, som Havet over Dem det tager ned i sit dybe Skjød.« – Nu nød jeg ondsider en Times Slum. Da jeg vaagnede, randt vel Fortællingen mig strax i Tanker; men det forekom mig nu som om Begivenheden var bleven meget ældre, som om det allerede var længere Tid siden jeg hørte den, og sjælekarsk stod jeg op, for at nedskrive et Par Bemærkninger ved de gamle Romeres Jagtforlystelser.

Medens jeg slummede, var der lagt Ild i Kakkellovnen, og Kammeret allerede luunt. Jeg tændte Lys, satte mig og skrev; og var netop bleven færdig, da Tjeneren kom og mældte: at Thevandet var inde i Stuen. Klokkeren slog syv.

Jeg gik ned, og fandt hele Familien oppe; og nu kom Gæsterne til Een efter den Anden, tilsidst min Corrector. – Blandt de første Spørgsmaal var som sædvanlig: hvorledes vi havde sovet. Uden Omsvøb fortalte jeg Nattens Begivenheder, og spurgte naturligviis om, hvem mine muntre Naboer monne være. Ingen vidste det bestemt; men gjættede paa den og den; thi Skjelmerne havde sagt Pigen nogle ravgale Navne, som hun ikke kunde huske. – Som vi snakkede herom, kom de Tre af dem – de Unge nemlig. Da den Forreste treen ind ad Døren, raabte Kammerraaden med en dygtig Trumf: »jeg tænkte det nok!» og sprang ham imøde. Men han og Alle vi Andre brast med det samme i en krampagtig Latter; thi hvem havde han ved sin Side? Gedebukken! med Degnens Paryk og snollede Har paa Hovedet; dens ene Forbeen laa paa Spøgefuglens Arm, og saaledes trippede den nok saa pent frem paa Bagbenene. »Her« sagde han, »fo-

restiller jeg Dem min Contubernal, velærværdige Hr. Mads Buk, privilegeret Søvnforstyrret paa Ulvedal, samt Vicegartner sammesteds, som og adjungeret *cum spe successus* hos Degnen i Ulstrup.»

Hvad det dog er for en velsignet Gave, denne snaksomme Munterhed, der som et electricisk Stød meddele sig Alle, og tvinger selv den Bedrøvede til at lee med Taarer i Øjnene! at kunne vende den lyse Side op paa alle Ting, gribe enhver Glæde i Flugten, spøge med Vid, og skjæmte uden at fornærme. Herredsfogden – uagtet hans ungdommelige Udseende var han en Mand ind i de fyrgetyve – besad i høj Grad dette lyksalige Talent; og ansaaes derfor med Rette som Sjælen i alle Selskaber. Vort fik nu først ved hans Ankomst rigtig Liv; og det forekom mig virkelig, som vi hidtil havde savnet ham. De to Andre vare vakkre Ynglinger, begavede med en Deel af hans Lune og hele hans Godmodighed.

Da der endelig opstod en Pause i Latteren, erindrede vi den fjerde Medrejsende. Ingen af de Tre kjendte videre til ham, end at han var Kjøbmand og heed Andersen. Han var stødt paa dem i Gæstgivergaarden i Veile; og da han strax viste sig som en dannet og meget behagelig Mand, havde de ikke taget i Betænkning at tilbyde ham en Plads paa deres Vogn, saasom han netop skulde denne Vej. I det samme traadte han ind; og efter at være paa Anmodning forestillet Vert og Vertinde, sagde han med en Verdensmands Belevenhed: »dersom Undskyldninger kunde forsvare min Paatrængenhed, eller om jeg troede at de forlangtes, vilde jeg gjerne frembære dem; men disse Genier har lovet at tale min Sag« – her afbrødes han ved det elskværdige Ægtepars hjertelige Velkommen! og endnu inden at være gjort bekendt med os Andre, vedblev han: »jeg er Kjøbmand – i yngre Dage Sømand – og kommer fra Cap for at besøge mit Fødeland, som jeg ikke har seet i to og tyve Aar; men meest for at see min eneste Broder, som jeg i al den Tid slet ikke har hørt noget til. Han boer her i nærmeste Kjøbstæd, og er Conrector –» her vendtes Alles Øjne til Denne: han sad bleg og skjælvende, og formaacde ikke at rejse sig; neppe nok at frembringe de Ord: »Christian! er det Dig?» Brødrene sank i hinandens Arme.

Min ædle Vens Overraskelse var saa meget større og frydeligere, som han allerede i mange Aar havde troet Broderen dod, da der siden hans første Udrejse til China ikke var indløben anden Efterretning fra ham, end at han var forbleven i det usunde Batavia. Hans bestan-